

Galmanspad

2018 - Zonder al te veel pretenties
2019 - Maar goed ...
2020 - Ik doe wat ik kan
2020 - Flierefluiten

07	Sok	62	Leuk
08	Het leven vindt zijn weg wel	63	Kakken in Zutphen
09	Mededogen	64	Angsthaas
10	Als ik meerij	66	De secretaresse
11	De kern van de zaak	67	Wat mij gebeurde
12	Eenzaam en gelukkig	68	Het spel om de knikkers
13	Het opgekropte	70	Anarchie in een krakersbolwerk
14	Een grote fantasie	72	Nieuwe inzichten
15	Een klein hartje	73	En of dat goed was!
16	Wereldbol	74	Geluk was voor de anderen
18	Bloopers	76	Tussenstop
19	Nivea	77	Het zwarte schaap
20	Een weetje	78	Mijn hoodie
21	Ik zat net lekker	80	Het tochtte
22	Gehersenspoeld	81	Oude wonden
23	Carpe diem	82	Tjonge jonge
24	In zo'n hokje willen zitten	83	Associaties
25	Glijbaanbouwer	84	Valse hoop
26	Hallo	85	Washandje
27	Alles stond stil	86	Zo was de gedachte
28	In gedachten win ik namelijk altijd	87	Weinig woorden
29	Leuk voor later	88	Henk
30	Huub Stevens	89	The old fashioned way
31	Mijn wantrouwen	90	Een dag die ze nooit zullen vergeten
32	Wat kijk je treurig	92	Dienaars van het kapitalisme
33	Dus	93	Dubbel krijt
34	Veramerikaniseerd	94	Dat arme mens
35	Scheuten waar je blij van wordt	95	Een dingetje
36	De broer van	96	Waar ik het soms van moet hebben
37	Sinds kort	98	Ik zag wat ik wilde zien
38	Vergeet mij	99	Ik moest nog heel de middag
39	Dat groene mutsje	100	Mijn kant van het verhaal
40	Bárbara González Fernandez	101	Voor haar zakenrelaties
42	Dat zie je toch zo	102	Galmanspad
43	Dood		
44	Waar ik niet ben		
45	Om de sfeer erin te houden		
46	Echt iets voor jou		
48	De kunst van het vervelen		
49	Dingen aan mijn hoofd		
50	Vliegende schotels		
52	Niks uitsluiten		
53	In de stadsbus		
54	Een half woord		
55	Een verre neef		
56	Sorry		
57	Tentakels uit het verleden		
58	Een leven vol met gaten		
59	Ik had het ook kunnen zijn		
60	Op het nippertje		

Het elastiek is eruit.
Van m'n sok.
Knap irritant.
Hij zakt steeds naar benee.
Ik kan 'm wel omhoog hijsen.
Maar het heeft geen zin.
Straks zit ie weer.
Ik had 'm natuurlijk weg moeten doen.
Jaren terug al.
Hij was ooit zwart.
Die sok.
Nu is ie vaal.
En niks waard.
Want wie geeft er wat om een sok?
Die koop je.
Die draag je een jaar.
En dan is ie foetsie.
Nog niet eens bewust.
Sokken komen en gaan.
Ze gaan natuurlijk per paar.
Die sokken.
Aan één sok heb je niks.
Wie koopt er nou één sok?
Maar deze sok dus.
Deze zonder elastiek.
Die heb ik al zo lang.
Zo lang als ik mij kan herinneren.
Misschien zelfs uit de vorige eeuw nog.
Ja, eerlijk.
Die sok moet een hoop gezien hebben.
Hebben meegemaakt.
Mijn trouwerij.
Ook al stelde het niet veel voor.
Hij was erbij.
Mijn zaak.
Dat is ook hem niet in de kouwe kleren gaan zitten.
En het gedoe daarna.
Hij heeft het allemaal overleefd.
Net als ik.
Ik ben er ook nog.
Soms is de rek er bij mij ook wel een beetje uit.
Moet men mij ook ophijsen.
Want voor ik het weet zak ik ook weer naar benee.
Dat heb je soms als sok.
Je was ooit een paar.
Nu sta je er alleen voor.
Nou went dat wel.
En zo erg is het nou ook weer niet.
Maar mocht je nog een sok weten.
Maatje 45.
Hij snakt ernaar.

Hij liep licht.
Tas over z'n schouder.
Niks aan hem te zien.
Op weg naar huis.
Waarschijnlijk.
Toch zaten hem dingen niet lekker.
Daar had hij iets over losgelaten.
Het moest anders.
Hij was aan het zoeken.
Het is moeilijk wanneer je de weg kwijt bent.
In het duister tast.
Houvast zoekt.
Ik kan erover meepraten.
Hem de hand schudden.
Ik dacht dat ik het in mij had.
Dat ik op het goeie spoor zat.
En opeens is het weg.
Pats boem foetsie.
Sta je in een keer met lege handen.
Ik had het hem willen vertellen.
Misschien doe ik dat alsnog.
Dat ik ook zoekende ben.
Dat ik woorden zoek.
En hij een doel.
Dat we het allebei wel weer zullen vinden.
En dat we er ook niet zo'n punt van moeten maken.
Er niet te zwaar aan moeten tillen.
Het leven vindt zijn weg wel.
Denk daar maar aan.
Dat had ik willen zeggen.
Toen we elkaar spraken.
Hij wat losliet.
En ik iets verzweg.

Ze had eczeem in haar gezicht.
Een vrouw die ik verder niet ken.
Maar die hier dan weleens voorbij sukkelt.
Ik heb altijd met haar te doen.
Ik weet niet wat dat is.
Dan voel ik een soort mededogen.
Arm mens, denk ik dan.
Volgens mij heb je het zwaar.
Wanneer heb je voor het laatst gelachen.
Viel er ooit wat te lachen?
Ik denk namelijk van niet.
Een leven vol kommer en kwel.
En dan ook nog eens niet de mooiste.
Bij sommige mensen zit alles tegen.
Misschien ben je ooit getrouwd geweest?
Lang geleden.
Maar ik geloof niet dat je er zelf bij was.
Ja, je was er wel.
Je stond op het stadhuis.
Zei ja.
Hij ook.
Maar nog geen twee weken later was hij vertrokken.
Nooit meer iets van vernomen.
Of gehoord.
Nog geen belletje.
En toen ging het helemaal bergafwaarts.
En het ging al niet zo lekker.
Van huis uit al niet.
Met een schreeuw werd je geboren.
En dat is nooit opgehouden.
Kindertehuizen.
Pleegouders.
Nergens kon je het goed doen.
En het lag altijd aan jou.
Dacht je.
Dus dat wreef je er bij jezelf nog eens lekker in.
Je greep naar de fles.
Naar pillen.
Je leven was een waas.
Herinneringen heb je niet.
Of het moet die ene keer zijn geweest.
Zo'n half jaar voor je trouwen.
Toen ze je de dansvloer op duwden.
Hem hadden ze ook een zet gegeven.
En daar stonden jullie.
Tegen wil en dank.
Gelukkig te wezen.

Ik rij graag om.
Of ik niet.
Maar als ik meerij.
Nou heb ik makkelijk praten.
Ik rij niet.
Ik zit alleen maar.
En naast mij zit dan iemand die rijdt.
Die zijn of haar aandacht op de weg moet houden.
Soms voel ik mij daar schuldig over.
Dat ik dan niet rij.
En wiens schuld dat dan is?
Ik had graag de chauffeur geweest.
Soms tijds denk ik dat.
Dan zie ik mijzelf achter het stuur.
Trap ik op het gaspedaal.
En schakel ik van z'n twee naar z'n drie.
Heb ik nog nooit gedaan.
Dat lijkt mij op zich al een ervaring.
Ik zie het ze wel eens doen.
Mensen.
Bij wie ik dan toevalligerwijs in de auto zit.
Want zo vaak zit ik dat niet.
Maar als het dan eens voorkomt.
Die enkele keer.
Dan bekruipt mij toch iets van jaloezie.
Dan was ik graag haar geweest.
Of hem.
Zeker van hun zaak.
Die wil om ergens te komen.
Nou heb ik die ook wel.
Maar anders.
Ik rij graag om.
En zit er soms naast.

Gisteren ontmoette ik een vrouw.
De trein reed niet.
Er gingen bussen.
Kom maar mee, zei ik.
Ik weet waar ze staan.
Ik overviel haar misschien.
Toch volgde ze me.
In de bus praatten wij.
Jouw stilte is mijn stilte.
Een zin uit een liedje.
Daar ging het over.
Het was aangenaam.
Onderhoudend.
We stapten uit.
Moet jij ook die kant op?
Dat moest ze.
Kijk, hier woon ik.
Ik wees naar de flat.
Ze kende het.
Ze had er ook ooit gekeken.
Alleen haar piano paste er niet.
En ze vond het er eng.
Unheimisch.
Ik zei dat dat wel kon kloppen.
Dat ik dat wel begreep.
Maar je mag wel even binnenkijken.
Het valt best mee.
Het floepte eruit.
Zonder voorbedachten rade.
Even dacht ik aan mijn sokken.
Mijn sokken lagen er nog.
En de afwas.
Nou ja.
Eet je mee?
Ik had nog een prakkie.
Rijst met wat spul.
Niet te heet, vroeg ik?
Nee, daar hield ze wel van.
Weer praatten wij.
Jouw stilte is mijn stilte.
En kwamen tot de kern van de zaak.